

at tænke paa, hvad hun udsatte sig for, dersom nogen af hendes Bekendte fik det at se, steg ind i en Droske og kørte ud til Nyboder. Hun maatte endnu i denne Time gøre ham Afbigt for sin skammelige Mistro, bede ham om Tilgivelse for det Forræderi, som Besøget hos Broderen (hun saae det nu!) i Grunden var. — — Aa, hvor godt hun forstod ham nu! Det havde under Eberhardts Tale været for hende, som om Slør for Slør blev trukket tilside for hans Fortid lige til hans tidligste Barndomsdage i Faderens Præstegaard; som om et gravklamt Pust fra dette Selvretfærdighedens Hjem var strøget hende isnende forbi. »Hvor ondt han maa have haft det!« tænkte hun, og en varm Strøm af moderlig Medfølelse fik hendes Hjerte til at banke og fyldte hende med stormfuld Længsel efter at trykke ham til sit Bryst. Hvad spurgte hun nu om hans Fremtidsudsigter! Hvad bekymrede hun sig længer om hans uslebne Væsen, hans Ungdom eller Manglerne ved hans Dannelse. Hun var kun opfyldt af Tanken om, hvad han havde haft at kæmpe imod, og at han i hendes Favn engang skulde faa hundredfold Erstatning for den Kærlighed, han havde maattet savne.

Da hun naaede ud i Hjertensfrydsgade, var Per netop gaaet bort. Den lille Trine tog imod hende med store Øjne og førte hende ind i hans Værelse, hvor graalige Røgstrimer af hans Cigar